

דואר אלקטרוני - daflavi@lavi.co.il

דף השבוע

פרשת "תצוה" - פורים:

"נכנס יין יצא סוד, ומאוד אנו צריכים בחיינו, שסודות הנעלמים יצאו ויתגלו. על ידי גלויים של הסודות נכיר את עצמנו, נכיר את מה שחבוי בקרבנו, בשעה שאנחנו נבוא לאותה הבחינה של "לבסומי עד דלא ידע" נפטר לפחות לשעה מכל אותן הידיעות המטעות אותנו המוליכות אותנו כשבויים ואין לפדות, כאסירים ואין להתיר, והידיעות המטעות הללו הן מסתירות ממנו את היסוד. 'הבלא מפיק הבלא ובסומא מפיק בסומא' (הבל מוציא הבל וביסום מוציא ביסום) - מבוסמים אנחנו יותר מדי מדמיונות חיצוניים ובשביל כך אין אנו מרגישים את האמיתיות הפנימיות שלנו, את סוד האמת..."

[הרב קוק]

למשפחת וולפה המורחבת

לשרית ומארק ואלך

לאלון ומיכל זאבי

לעודד וזהר וולפה

לתמר שילוח

להדס ושוקי שמבי

לדליה וציון כהן

לחנוך ורבקה וולפה

ליפתח ואליסון וולפה

ליוחאי ורימון וולפה

איתכם בצערכם עם פטירתה של אימכם חברתנו היקרה

מרים וולפה ז"ל

" ומחה ה' דמעה מעל כל פנים "

דברים אחרי מיטתה של מרים וולפה ע"ה.

שלמה המלך החכם מכל אדם אמר "טוב שכן קרוב מאח רחוק". אחווה היא קרבת דם משפחתית שהמקור שלה בעבר בעובדה שפעם נולדנו מאותו רחם. שכנות לעומת זאת, ממוקדת בהווה, ביומיום בחיים עצמם, בפגישה על השביל ובבצל החסר ברגע הקריטי של הבישול.

למעלה משלושים שנות שכנות קרובה ויפה שלנו עם משפחת וולפה באה היום לסיימה העצוב. באוזני רוחי אני עדיין שומע מעבר לקיר את קולו החם של דוב הקורא למרים בהטעמה מיוחדת. היה משהו טבעי פשוט ויפה בשכנות שלנו עם דוב ומרים עליהם השלום, משהו שהפך להיות חלק מהחיים שלנו, של דיני ושלי ב-30 השנים האחרונות.

מרים נולדה בשנת 45 בברוקלין ניו יורק למשפחה יקית שומרת מצוות שהיגרה לארצות הברית מגרמניה בראשית עליית הצורך הנאצי לשלטון. היא התחנכה במסגרות ישיבה יוניברסיטי והייתה פעילה בבני עקיבא, שם במחנה מושבה פגשה את דוב, אהבת חייה. לאחר שנת הכשרה ביבנה נישאו דוב ומרים בארצות הברית, ולאחר שדוב עשה תפקיד של מזכיר בני עקיבא ניו יורק, עלה הזוג הצעיר ארצה בשנת 1966. כאן הקימו מרים ודוב משפחה מפוארת ויפה בת תשעה ילדים. דב היה שר החוץ, פעיל במהלך השנים בתפקידים מרכזיים במשק ומחוצה לו, ומרים הייתה עקרת הבית, שרת הפנים שהייתה הכוח המוביל בניהול הבית והמשפחה.

מרים עבדה שנים רבות כמחסנאית בתקופה של מחסן א' וב' במדידות בגדים לילדים, שלטה בכל הפרטים הקטנים והחזיקה בראש את הצרכים המיוחדים של כל אחד ואחת. מרים עבדה גם בריכוז טכני, בסידור הישיבה בשולחנות השבת, עם כל הרגישויות המיוחדות, ותמיד בחריצות במסירות וברגישות. בשנות ה-90 עברה לעבוד במשרד בהנהלת חשבונות ובאותה תקופה גם יצאה ללימודים גבוהים במכללת כנרת שם למדה וסיימה תואר ראשון בלימודי ארץ ישראל.

מרים הייתה אישה יראת שמיים שהייתה לה דתיות טבעית בה הקפידה על קלה כחמורה, ועם זאת ידעה לקבל להכיל ולכבד כל אחד ואחת על אורחות החיים שבחרו. היא אהבה את בית הכנסת והקפידה מאוד על השתתפות בתפילות הציבור בשבתות ובמועדים. מרים לא הייתה אישה שהחצינה רגשות, אך הזוגיות והאהבה בינה לבין דב, כמו גם הגאווה במשפחה היפה שבנתה היו ניכרים לעין כול. לאחר פטירתו של דוב מרים המשיכה את מנהגו להתקשר בערב שבת לכל אחד מן הילדים, וגם ניסתה להמשיך לנהל בדרכה את המשפחה היפה והגדולה שבנו ביחד בע"ה, אך היעדרו של דב נתן את אותותיו גם במצבה הרפואי. בעת מחלתה, זכתה מרים לקבל עזרה, תמיכה וחיבוק מבני המשפחה ואף זכתה לאחרונה להנות בשבת משפחתית גדולה עם הנכדים והנינים. אתמול תם המסע ומרים השיבה את נשמתה לבוראה.

ויהי בימי אחשוורוש ...

ובמלואת הימים האלה, עשה המלך לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה משתה שבועת ימים – ולא הבדיל המלך בין החברים, לבין המשפחות שנמצאות בעצמאות כלכלית, בעצמאות כלכלית לקראת קליטה, בעצמאות כלכלית עוד שניה נכנסים לקליטה, בתושבות רגילה, בתושבות לקראת קליטה, בתושבות כי פשוט טוב לנו פה, ובתושבות היינו בעצמאות כלכלית ועכשיו אנחנו צריכים לשלם מחיר מלא בכלבו.

ובהגיע תר-אסתר בת-אביחיל דד מרדכי – ושאלו הפרשנים: מדוע חזר הכתוב על כל הייחוס המשפחתי, שהרי נכתבו הדברים כבר קודם? והשיבו, שהיו כל תושבי שושן, קרובי משפחה זה של זה ומחותנים זה עם זה ולא שלט המלך כבר בכל המשפחתולוגיה המסובכת הזו.

ויאמר המלך הפסוף נתון לך; והעם, לעשות בו פטוב בעיניך – וכיוון המלך להנהלת הקהילה. שהיתה הנהלת הקהילה מחויבת להביא תקציב לאסיפה וזממה לשלול מהעם אחוז וחצי הצמדה ונזעקו העם מאד על כך. ונהפוך הוא – שהחליפה הנהלת הקהילה דעתה.

ונשלוח ספרים ביד הרצים, אל-כל-מדינות המלך – ושאל השואל: מדוע היה צורך לשלוח את ההודעה ביד הרצים. שהרי יש "מקומי"! והשיבו לו שכבר ענו על כך בשנה שעברה. והמשיך והקשה – אז מדוע לא במייל, דרך האינטרנט?! והשיבו לו שהאינטרנט לא עבד, וסיספרו לא היו, ומכל מקום, הסיבים נעצרו באמצע הדרך.

להנתן דת בכל-מדינה ומדינה גלוי לכל-העמים – שהיו ועדת מינויים מחפשים מי שיעמוד בראש ועדת דת, ופנו להרבה אנשים ואפילו לפמיניסטיות שבעם ולא מצאו.

וילבש שק ואפר – שנגמרו לו הבגדים הנקיים, כי החליפו את סדר תאי הכביסה המלוכלכת ואת סדר תאי הכביסה הנקיה ושלחו דף מפורט מה מכבסים באיזה יום והעיר שושן נבוכה...

ומשלח מנות, איש לרעהו – ונכנסו לאחרונה שני מנהגים חשובים לדת היהודית: האחד – לקטר על מצוות משלוח מנות והשני – לקטר מיום אחרי פורים על מנהג הקטניות. שהיו מתחלקים בני עדת אשכנז בין המסבירים מדוע מנהג הקטניות בטל ומבוטל ובין המחפשות לעצמן חתן ספרדי. והמיעוט שותק ומסתפק בעוגיות קוקוס. ולאחר הפסח יתהדר כל בן אשכנז בחבר ספרדי בעבור המופלטה.

וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים לכבי הרקש, האחשתרנים – בני הרמכים - ומקובל היה מדורי דורות, לקרוא פסוק זה בכל בתי הכנסיות, לא להבין את מילותיו – ולהמשיך הלאה. שמופיע הפסוק בסוף המגילה ולמי יש כוח לנסות לפרש אותו. ועוד – "ופתשגן", את זה מישהו כן מבין??

ומרדכי יצא מלפני המלך, בלבוש מלכות תכלת וחור, ותקריף בוץ וארגמן – שהבין סוף סוף את הוראות זריקת הכביסה.

ליהודים, היתה אורה ושמחה, וששן – שישבו באסיפה, ושמעו שהרוויח המלון הרבה, והמפעל שינה כיוון, והגד"ש הצטיין והיתה שנה מיוחדת. ולא מחאו כפיים בסיום הדו"ח (למרות שהגיע...), כי היו בעיצומה של שנת האבל על מלכתם.

ויקר – ובכל זאת לא קיבלו בונוס...

מלכתם – אליזבת השניה, שהיו מייסדי הקיבוץ, מנתיני המלכה – שותי תה בשעה 17:00 ואוכלי מרמייט, ומאלדים דלמוקרטיה. שפתחו במקומי קבוצת "החלפת לעות" רחמנא ליאלן.

בונוס – שהיו קיבוצים שמחלקים לחזירהם כסף רב בסוף השנה, אך אלכלנו החזירו תשלום על הפלסטרים ככלבו, ועל חיזוש הדרכונים ועל הנכדים ולא נשאר לבונוס.

רפ"י

משתה – ובימינו כבר לא עושים משתאות, שכן חילקו כל הכסף לחברים וכל זאת חרג ענף המזון – ותימלא הארץ חמה. מחיר מלא – להד"מ

כטוב בעיניך – שהחליפו תוכנה בהנהלת חשבונות, ובמשך חצי שנה יכלו לעשות מה שרצו – כי לא הולאו 17"חות.

אסיפה – שלמדו מאסתר המלכה, שזימנה את המלך פעמיים למשתה, עד שאישר את בקשתה.

באמצע הדרך – ובזכות היועז (הגל) עוד יגיעו עד קירות הבתים.

פמיניסטיות – שהיו רולות לבוא לבית הכנסת ולקרוא בתורה ולעבור לפני התיבה. ועד שינתן להן מצוקאן – לא באות כלל.

ולא מלאו – ועל זה אמר משורר התהילים: "ה' רועי לא אחסר".

משלוח מנות – שהיו מצטלים מלוח המגילה לכת משלוח מנות איש לרעהו ומחליפים אותה במיני הגרלות ושקיות מוכנות – והאטער מאד הכותב על כך.

קטניות – מיני מאכלים המפרידים צפסח בין ישראל הראשונה (אוכלי צמחה ואורז) לישראל השניה (אוכלי מנהבזרייט)

מלון – שציטלו בו גזירת הגיוס בליל הסדר.

פּוּרִים מְאֵה!
תּוֹרַת שׁוֹרֵק

הודעות

מהכלבו:

שעות המכירה של הכלבו: ביום שני – תענית אסתר – (6.3) 7:00-17:00

בפורים – יום שלישי – 8:30-9:30.

פורים שמח, צוות הכלבו.

משלוחי מנות קהילתיים:

פתקי ההגרלה חולקו בתאי הדואר.

משלוחי המנות יחולקו למשפחות הנותנות בתאי הכביסה במהלך יום ראשון.

חיה וגלילה.

ברוכים הבאים לקהל ישראל

האחים עוזיאל ורבאל קמפלו הגיעו מברזיל ללביא כמתנדבים בשנת תש"פ (2019) והיו מאומצים ע"י משפחת רומם. הם עשו צעדים ראשונים של התקרבות ליהדות כבר לפני שנים במסגרת הקהילה היהודית בעיר רסיפי שבברזיל. לאחר שנים של לימוד בעזרת הרב האורתודוקסי המקומי הם עברו גיור אורתודוקסי ע"י הרב חיים אמסלם,

כשהגיעו לארץ התברר להם שהגיור שעשו בברזיל אינו מוכר בישראל ע"י הרבנות הראשית והיא גם לא אישרה להם כניסה להליך גיור – מה שלא איפשר קבלת תושבות ישראלית ותעודת זהות.

בעזרתו המסורה והתומכת של הרב יהודה, הם עברו הליך גיור נוסף של "גיור כהלכה" שגם הוא כמובן לא מוכר ע"י הרבנות הראשית...

לאחר פניות חוזרות ונישנות לועדת החריגים של הרבנות במשרד הפנים, אושרה להם כניסה להליך גיור – קורס של שנה מטעם הרבנות הראשית. לאחר שסיימו את הקורס בהצלחה ועברו את כל הבדיקות (כולל תיקון ברית וכד') סיימו בשטו"מ שני האחים את כל התהליך = גיור מוכר ע"י הרבנות הראשית וקבלת תעודות זהות ישראליות!!!

השבת, נשמח מאוד לארח את רבאל ועוזיאל בלביא והציבור מוזמן לברך אותם בקידוש שיתקיים בע"ה לאחר תפילת השבת באלונים.

לדולב אורבאום
לאירוסיק עם דפנה
מזל טוב
לתמי ויובל
לסבתא מזל
ברכות לכל המשפחה

לריקי ונתנאל יעקובוביץ
מזל טוב להולדת הנכד
בן לבגאיה וירין
ברכות לכל המשפחה

לטליה ומנחם עמירם
מזל טוב להולדת הנכדה
בת לאמוץ ושני
ברכות לכל המשפחה

לתרצה וציון בן-שושן
מזל טוב להולדת הנכד
בן לערן ובת-דזור
ברכות לכל המשפחה

לעירית ומרדכי גילה
מזל טוב להולדת הנכד
בן לישי ואורטל
ברכות לכל המשפחה

חברי לביא היקרים,

תודה לכל מי שכיבד בנוכחותו והגיע השבוע לצפות בסרט לציון 60 שנות לייסוד המלון.

תהליך הכנת הסרט היה כמו הרכבת פאזל של אלפי חתיכות תחת מגבלות שונות. על כן נאלצתי מטבע הדברים לקצץ חומרים רבים ומאידך היו דמויות שלא זכו לזמן מסך הולם מחוסר תיעוד בחומרי הגלם.

בהתרגשות המעמד, לא ממש הצלחתי לענות על שאלה שנשאלה בקהל והיא - מה ניתן לעשות עם הסרט הזה? וזו נקודה משמעותית אליה רציתי להתייחס.

לפני 30 שנה בדיוק הוקרן הסרט "זכות ראשונים" שזכיתי לביים - סרט דוקומנטרי המספר על זכות אותם מייסדים ראשונים אשר יסדו וביססו בעשור הראשון את קיבוץ לביא.

והנה נסגר מעגל זכיתי לשוב לאותם חומרים ולעשות שימוש מחדש בסיפורי המייסדים, הפעם מזווית ההחלטה על הקמת המלון והתפתחותו לאורך 60 שנים.

וכפי שסיפרתי, כשניגשתי לפרויקט המרתק הזה, זכיתי לנבור בחומרי ארכיון לביא - תיבת אוצר של זיכרונות ילדות ואינסוף רגעים מחיי היום יום והתרבות של הקיבוץ.

החוויה הזו בחיפוש אחר חומרים ארכיוניים הקשורים למלון היתה חוויה שאני מאחל לכל אדם באשר הוא.

ככל שהחיפוש במאות תיקיות וקבצים התעמק, נפרס לפני נוף ילדותי מחדש.

עוצמות של חברה בריאה שעל אף הקשיים העצומים זכתה בבניית חברה תרבותית ומלוכדת, מלאת ערכיות ונתינה.

תחושתי התעצמה עוד יותר כאשר דרך דבריהם של המייסדים בריאיונות המצלמים, התחדדה הבנתי ששינוי והתאמה הוא למעשה אמצעי וחלק מדרך חיים של קהילה חייה ותוססת, אך איננו המטרה כשלעצמה.

הארכיון הזה, שראוי לו להיות במקום של כבוד מתחת לכרית שלנו, כמו 'דף גמרא' או תפילה ששולפים בעת רצון לצורך התחזקות והעצמה - בתוכו טמון חוזק עברו המפואר של הקיבוץ ושם גם חבוי סוד החוסן שלו בעתיד.

סודם של דור המייסדים שחיו בשינוי תמידי ופעלו בהתאם למה שנכון לעם ישראל ולקבוצה ברוח התקופה.

החל מעזיבת ההורים באירופה, תנועות הנוער וההכשרה, הקשיים בעלייה ארצה, סיקול האדמה ועוד, וכלה במחלוקות סביב הלינה המשותפת, הכנסת קומקום חשמלי לבית או טלוויזיה צבעונית.

דור המייסדים שעיצב את הביטוי 'שיתוף ושוויון' ואת דרך הפשטות של 'תן כפי יכולתך וקבל לפי צרכיך', הבין כל העת שהוא חי בשינוי וחייבים להשתנות על מנת לשמור על הקהילה. אני מתבסס בדבריי על הראיונות הרבים שקיימתי איתם לפני 30 שנה.

שינויים היו חלק מדרך החיים לאורך רוב השנים בהם הובילו המייסדים את הקיבוץ, חלק בלתי נפרד מאבני הבנייה של יסודות איתנים.

וכפי שאמר ג'ודי גולד ז"ל כבר בשנת 1993: "אין מנוס משינויים כי אז אפשר למצוא דרך לחיות בתור קיבוץ... שינויים שמתאימים לאותם זמנים". ג'ודי בחזונו הבין שעקרונות שהתאימו לתקופה מסוימת יתכן ולא יתאימו בחלוף השנים.

ידוע שכשרוצים שינוי לא צריכים להביט רק בחור של הגרוש, אלא צריך להביט בפריזמת האידאל.

והמטרה המשותפת היא שקבוצת החברים מגדירים לעצמם אידיאלים ומעדכנים מעת לעת את המטרות.

וגם אם לפעמים נדמה כי אובדת הדרך אסור לאבד את המטרה; אלא נדרש שוב להרים את הכרית ולשלוף את אותו 'דף הגמרא', הרי הוא הארכיון, ולבחון דרך מבט המייסדים, העבר כראי לעתיד -

האם השינוי המיוחל תואם את רוח האידאל והערכים שהחברים מאמינים בו, או שמא השינוי לכשעצמו הוא המטרה?

הנוכחות הרבה שהיתה השבוע בהקרנת הסרט והאווירה ששררה בחדר, ייתכן והציפו את המשמעות שבקהילה שהיא משפחה מלוכדת. וכפי שרואים בסרט, המעורבות הבלתי נתפסת של חבריי הקיבוץ במלון, הפכה כבר מזמן את העסק המשפחתי לשורש ייחודי המשריש בקנה מידה עולמי.

וכפי שאמר לי פעם דני קרמר ז"ל: "אתה העץ ואני הגזע, אל תשכח את השורשים" - זכיתם ונטעתם בקיבוץ שורשים עבותים של עוצמה. שורשי זית עתיק יומין שיודעים ושמזכירים לנו כי מוטב שנזכור כי ענפים המתנתקים מהשורש, סופם לנבול. על כן לכידות הקהילה היא הכח המחיה והמקור לצמיחה.

אני בטוח שמשפחת לביא תמצא את החוסן להמשיך לאורם של המייסדים, לשמור על מורשת של ערבות הדדית, תרומה לקהילה ולחברה הישראלית, ומימוש החזון של חלום והגשמה.

וכמו מילותיה של נעמי שמר "אל תשכח את התקווה, השיבנו ונשובה אל הארץ הטובה".

הכל טמון כעת ערוך ומסודר תחת הכרית, המונחת לראשכם.

תודה מקרב לב,

עופר אלדובי

קליטה בנשמה – נפגשים בשבילים

עתניאל והילה חכבו,

נשואים 7.5 שנים, במקור מירושלים, בשנתיים אחרונות בצפת.
 עתניאל- בן 28, מהנדס באינטל. הילה- בת 28, סטודנטית לרפואה.
 יש לנו שלושה ילדים מתוקים- מיכל מרים- בת 4.5 גן כנרת, לביא
 עמיחי- בן 3 גנון צבר, בארי יהודה- בן חודש.
 אנחנו מתגוררים בקיבוץ חצי שנה, מאוד נהנים מהקהילתיות
 מהאווירה הרגועה ומהנוף המדהים.

זהר ונעה אוברמן בני 32,

נעה במקור מצור יגאל ועירית פלנור הדודה המדהימה הכירה
 בינינו ♥
 אלה בת 5.5 בגן כנרת, בארי בת 3.5 בגן גולן
 ורתם בן שנה וחודשיים בחורש.
 אחרי החתונה גרנו בירושלים והגענו לקיבוץ לפני 3 שנים.
 נעה מחנכת כתיב' ביד ששון וזהר עובד באגף הביטחון במשרד
 ראש הממשלה.
 אנחנו אוהבים בלביא את הקהילתיות, השילוב הבין דורי הכל-כך-
 מיוחד, השבילים, מזג האוויר וכמובן את המשפחות שלנו.

אנחנו נועם ושני קריסטל, הורים לגאיה (גן גולן), אלה (גנון
 צבר) ואפיק (בית לילך) ♥
 שני במקור משוהם, ונועם בן קיבוץ.
 נועם עובד בחברת "גדות" כנהג משאית סמיטריילר ושני עובדת
 בהנהלת חשבונות בקיבוץ.
 גרים בלביא 6 שנים, ונמצאים שנה וחצי במסלול קליטה.
 אוהבים בלביא את הקהילתיות, הערבות ההדדית ואת זה שאתה
 אף פעם לא לבד!

יום שני יד אדר

18:00 - קריאת מגילה

21:00 - מסיבת פורים

"המערב הפרוע"

(י"ג ומעלה) בבית העם

יום שלישי טו אדר

10:00-12:30 - שוק פורים

בהובלת התיכון

16:30 - סעודת פורים

בחד"א (בהרשמה)

